

בראש כל מועדות נשיאת פסח / מעלה וקדושת חג הפסח (א)

השגת נבואה ורואה"ק אפילו שלא בהכנה.

מנחם ציון:
השפעות טובות בשבועותימי הפסח.

קדושת לוי:
מקבלים האריה כמו אבותינו.

קדושת לוי:
בפסח אני לדודי ודודי לי.

תורת אמת:
שורש קדושת החג מידת החסד.

אך פרי תבואה:
כל אחד יכול לאחוז בקדושת החג.

שפת אמת:
התחדשות החירות וקבלת התורה בכל שנה.

חידושי הר"ם:
זמן קבוע בלבבו אמונה.

ישmach ישראל:
פסח זמן לבוא לאהבת ה'.

אמרי יוסף:
האור והבהירות שמתגלה בליל פסח משאיר
רשימו גם אחר שמסתלק כדי להשיגו על ידי
אתערותא דלתתא.

אור החיים ה'ק:

בכל שנה יוצאי מצרים.

דרך ה' לרמה"ל:
מתעורר הענן שהיה ביציאת מצרים.

דברי מהרי"א אסא"ד:
פסח עדיף משאר ניסים.

מאור עיניים:
בפסח מתעורר עניין יצ"מ.

אמרי פנהס / פנים יפות:
בפסח בא לעולם אוור גדול.

תורת החיד"א:
כל עבירה בפסח עשויה פגם גדול.

אהוב ישראל:
פסח מורה שהקב"ה פוסח ומעביר עינוי
מראות ברע.

אמונת ישראל:
מרגיש החילוק בין קודם לפסח לאחריו.

תפארת שלמה:
פסח מלשון דילוג ומעביר על מידותיו.

בני יששכר:

כ"ז אדר

משניות - מסכת פסחים

ח במעשׂהו בחול כד מעשׂהו בשׂבת, אלא שהבָּנִים מדיחים את העזורה שלא ברצון חכמים. רבי יהודה אומר, כום היה מ מלא מדם התערוכות, ור��ו וריקה אמרת על גבי המובח; ולא הוו לו חכמים:

ט ביצה תולין ומפשיטין, אנקליות של בריל היו קביעים בכתלים ובעמודים שבין התולין ומפשיטין. וכל מי שאין לו מקום לתלota, ולהפשיט, מקלות דקים חלקים היו שם, ומניח על בתפו ועל בתף חברו, ותוליה ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשׂבת, מניח ידו על בתף חברו, ייד חברו על בתפו, ותוליה ומפשיט; קרעו והוציאו אמוריו, נתנו במגינס והקטיין על גבי המובח. יצתה בת ראשונה וישבה לה בתר הבית, שניה בחיל, והשלישית במקומה עומדת. חישבה, יצאו וצלו את פסחיהם:

פירוש ר"ע מברטנורא

ת. שהבָּנִים היו מדיחין את העזורה. מפני שהדרמים מרבים היו מדיחין אותה בשׂבת. שאמת הימים היתה מהלכת בעזורה ויכשון ווצים להדרית פוקדים את נקב יציאתה והם פושטים על כל גדורותיה ומדיחין כל העזורה [שהعزורה רצפה של שיש היתה כל[ה] ואחר כך פותחין הנקב והם יוצאים: מדם התערוכות. המTEL על הרצפה, ואין הילכה כרבי יהודה: ט. אנקליות. מסמרים שראשיתן כפופים למטה: ובעמודים. שהיה קבועין בבית המתבכים בעזורה עמודים קטנים נקראים גנסים: ח'קיקים. מפצלות קלפטמן: שח'ל להיות בשׂבת. ואין יכול לטלטל המקלות: ידו על בתף חברו. ותוליה אותו בגיר ארכובתו ברונו, ואין הילכה כרבי אליעזר, שמטטר לטלטל אותן המקלות, דאין שבות במקדש: י. אימוניו. החלבים הקרבים על גבי המזבח: במוגים. בקעורה, פרוגום קערותיו מגיסותה: ישבה זהה בתר הבית. בשׂבת קאמר, שאין יכולין להוציא פסחיהם: בחיל. בין הטעוג לחומר העזורה של נשים בתחולת עליית הבית: ישבה יצאו ואלו את פסחיהם.

פרק ו'

א אלו דברים בפסח דוחין את השבת: שהייתו ו/orיקת דמו ומחיי קרבי
והקטר חלביו. אבל צלייתו והקדחת קרבי אין דוחין את השבת. הריבתו
והבאתו מחוין לתהום, וחתיכת יבלתו, אין דוחין את השבת. רבי אליעזר
 אומר, דוחין:

ב אמר רבי אליעזר: והלא דין הוא מה אם שהיתה, שהיא משום
מלאה, דוחה את השבת; אלו שעון משום שבות, לא ידחו את השבת.

פירוש ר"ע מברטנורא

א. אלו דברים בפסח דוחין את השבת, ונאמר מועד בפסח (במדבר ט) וייעשו בני
ישראל את הפסח במועד, ונאמר מועד בתמיד (שם כח) תשמרו להקריב לי במועד, מה מועד האמור
בתמיד דוחה את השבת שנאמר (שם) על עולת התמיד, אף מועד האמור בפסח דוחה את השבת: שהייתו
ו/orיקת דמו. אי אפשר לעשותן בלבד, כתיב וירא זו ביום צותו להקריב, ביום ולא בלבד: מהוי. קניין,
במוأكلיה ומתחה פיה (משליל). מהוי קרבי דוחה את השבת, שלא יסרו: צלייתו והקדחת קרבי אין
דוחין. דאפשר משתכחך: הריבתו. על תפפו להביאו דרך רשות הרבים לעזרה. אף על פי שאין בו אלא
אסור שבות, שהחי נושא את עצמו, אין דוחה לה למעבדה מאתמול. וכן הבאות מחוין לתהום וחתיכת
יבולתו של קרבן פסח להסיר מומו, אף על פי שאין בו אלא אסור שבות, שהותכה בשינוי או בידו, אין
דוחים. וזה דתנן בשליחי ערובין חותכין יבלת במקדש, היה באבשה דמפרק פרכה, ומתניתין להכא בלבד.
ואף על פי דקשותה בשינוי או בידו כלאחר יד הו, אפילו הכי אסור בלבד, דוחה לה למעבדה מאתמול:
רבי אליעזר אומר דוחין. בסבר מכシリ מצוה דוחים את השבת, בפסיקת שבת: ב. שהיתה שהיא.
בחלין בשבת משום אסור מלאה גמורה, אף על פי כן דוחה את השבת בפסח: אלו שעם משום שבות
לא ידחו. בתמיה: يوم טוב יותר. שהתרו בו שהיתה ובשליל שהיא אב מלאה ומתקין להדיות, ואסרו בו
להביא דבר מחוין לתהום ולכלו, הואיל והיה אפשר לו מאתמול, ואף על גב דתחומיין מדרבנן: מה ראייה
רשوت למצוה. אכילת הדירות רשות הו, וצקה גבוק מצואה היא, ואם העמידו חכמים אסור שבות שלחן
במקום רשות, יעמידוهو אף במקום מצואה. ורבי יהושע סבר כל שמתה يوم טוב מצואה היא, ואפילו הכי אינה
דוחה שבות: הזאה תוכיהם שהיא מצואה. בטמא מת שחל שביעית שלו להיות בשבת ערב הפסח, שאם לא
יעשה לא יעשה פסח, ואפלוי הכי אינו דוחה הכא כי קים ליה לרבי עקיבא שלא דחיא. וזהאה שבות היא דמחוי
במן דמתוך גברא: וצקה אני דין. וגם על ההזאה אני חולק ואומר שתקדחה ולא יעבבו מפסח, מקל וחמר
זה בעצמו: אמר ליה רבי עקיבא או חלוף. או אני אמליף את הדין, דפשיטה ליה זהאה מעכבה וילפינו
בקל וחמר מינה לשחיטה [שעתכבר]: במוועדו. וייעשו בני ישראל את הפסח במועד (במדבר ט): קבא ל'י
מוועדר לאלו. שיהא להם זמן קבע, כמו שקבע לשחיטה, הלקך פון שלא קבע להם זמן ומצי למעבד

אמיר לו רבוי יהושע: يوم טוב יוכיח, שהתרו בו מושום מלאכה, ואסרו בו מושום שבות. אמר לו רבוי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראייה רשות למצוה. השיב רבוי עקיבא ואמר: הזאה תוכיח, שהיא מצואה והיא מושום שבות ואיינה דוחה את השבת. אף אתה אל תתמה על אלו, שאף על פי שהן מצואה והן מושום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבוי אליעזר: ועליה אני דין, ומה אם שחיטה, שהיא מושום מלאכה, דוחה את השבת; הזאה, שהיא מושום שבות, אין דין שדוחה את השבת אמר לו רבוי עקיבא: או חלוף מה אם הזאה, שהיא מושום שבות, איינה דוחה את השבת; שחיטה, שהיא מושום מלאכה, אין דין שלא תרחק את השבת, אמר לו רבוי אליעזר: עקיבא, עקרת מה שבתוב בתורה, (בין העربים), "במועדו" בין בחול בין בשבת. אמר לו, רבוי, הבא לי מועד לאלו במועד לשחיטה. כלל אמר רבוי עקיבא: כל מלאכה שאפשר לעשותתה מערב שבת, איינה דוחה את השבת. שחיטה שאי אפשר לעשotta מערב שבת, דוחה את השבת:

ג. אימתי מביא חנינה עמו ביום שהוא בא בחול בטהרה ובמעט. ביום שהוא בא בשבת בمرבה ובטמא, אין מביאין עמו חנינה:

ד. חנינה היהתה באה מן הצאן, מן הבקר, מן הכבשים ומן העזים, מן חזרים ומן תנוקות. ונאלת לשני ימים וליליה אחד:

פירוש ר"ע מברטנורא

מאתמול, לא דחיא, והזאה נמי לאו מגופיה דפסח היא ולא כתיב ביה במועדו, והלכה כרבוי עקיבא: ג. אימתי מביא חנינה עמו. עם הפסח בארכעה עשר בנין: ביום שהוא בא בחול ובטהרה. darauf על גב הפסח דמי שבת וטמא, חנינה לא דחיא שבת: ובמעט. שהיה פסח מועט לאכילת בני חבירה, ואוכלין החנינה תחליה כדי שישחה הפסח גמר שביעתון: במרבה. שהיתה חביבה מועט ורי להן בפסח לבדו: ובטמאה. שרבע צפир טמאין: אין מביאין עמו חנינה. שהגנית يوم ארבעה עשר רשות היא ולא חובה: ד. מן הבקר. מה שאין כן בפסח שאינו בא לא מן הבקר ולא מן תנוקות:

ערבי פסחים פרק עשרי

מיסור
היש"ח

הנורות ה"ב)
 (6) גמ' ומי' התיבות
 קמעון צבוק וויל' ר' יהוא בפאת מיריה
 לה גווויי. להלן מפניות ר' פלי' סלען
 לה עינס וולינו ר' לופטן: נזיר, דלן:
 מפיו: כי איזא באפא' נזיר, דלן:
 (7) שב' אמר ר' דליק ווי'
 שמי' מני' אומתונא
 עיריק מלן: כס' פקעה דיא גווחה
 דילקל. יcum. דילקן: בר קשא.
 (8) ר' טריה' דיא סול' מהן
 שמוי' מיריה: כס' פודורא דמר ומורה
 כי ווורבא מרבנן: בדינונה לר' לא
 ריע' ליה למומר ברוך. צחוי' יודע
 נידל' יער' קוסט' דיא' ו' ו' ו' ו'
 מילקן:
 בחרשא. ר' סטודר צ'ילר' קיסלן:
 (9) ר' ייח' קוסט' דלעימנט
 דרכ' מאן: מנגנון צפוך עד סל' בפרא
 ומשתבח במלוא הדבצ'ה. לאן קיסים:
 ייסוכן זע' ניטלטן ר' מילך⁽¹⁾: דלא
 וכו' ר' גלען אמר ניכס ניכס
 חצב' גומדריא. סלען גולד' קמא: ארכוניא.
 ווי' מנא' ביזין' נפה:

מן רפסען אידליך' אי' מוקטן קטיל אי'
 עורך מעקר ומוייה⁽²⁾ הנ' דלא מנה ברעה
 עליונה אבל מנה ברעה עיליה לית לנ' בה
 יומבויה טולוי הי' טולא דידילא' אודאלא
 צ'יבנורא טולא פרהה טולא דודחרא⁽³⁾ אבא
 דארמי' אף טולא דארבא וטולא דערבעה
 כללא מיליאת אל' דלונפיש' קשי טוליה
 וכל' דריש' סוליה' קשי טוליה' לבר' מבר' דאמירה
 אע' ג' דריש' סוליה' לא' קשי טוליה' דאמירה
 צדוקין לחוט' נטול' פלוע' מונ' וו' ו' ו' ו'
 קיום טפחה' לחוט' קשי מונ' וו':
 זה

רבashi:
 (6) כביה' קסק' נס' לעינויו.
 מכמ' קסק' קמלה' דמגניה (ה') כביה' קסי'
 פפלק קמלה' דמגניה (ה') כביה' קסי'
 לדמי' קמי' ווי' נלטיל' ככימ'
 ענונג' גל' סקצי' פס' נלטיל' קומ' גל' וו' ו'
 כת' גזורי' סייס' סטולין' גל' דה' מוריין' ככמ'
 דר' גל' גל' גל' גל' גל' גל' גל' גל' גל'
 דקשי' גל' גל' גל' גל' גל' גל' גל' גל'
 צדוקין לחוט' נטול' פלוע' מונ' וו' ו' ו' ו'
 דידה' פפל' תלתון' מון'

הגותה הגָּרָגָן (בג') פיה לא פרהא דבי ודרתא שידי הא ודרתא דסמיכה למוחא לא פרהא משירין שידי למאי נפקא מינה למייבח לה קמייעא (ה)הווא בר קשא דמתא דאיל וקאי גבי זודתא דהוה סמייך למוחא על בו שיתין שידי איסתבן אתה לההוא מרבען דלא דע דודרתא דישיתון שידי היה כתוב לה קמייע לחדרא שידא שמע דהלו חינגן בגוועה וא משרו הבי סודרייה דמר י' צורבא מרבען בדיקנא בייה במר דלא דע ברוך אהה הו מרבען דיעץ דודרתא שיתין שידי היה כתוב לה קמייע דרישיתון שידי שמיע דכא אמורנו פנו מניכו מהמא קטב מרורי תרי קטבי הו דח מקמייחרא חד ומברח טיראה דמקמי מיראה אקטטב מורי שמו ומיחסיו כי כרא דרככנא ודרר בה רחשה ביה ביהי מיראה אקטטב בשוו אברם שם ומיחסיו כי ברגנאג בעזיא תברב בה ביהי

תורה או רשב"ם למסכ"ל גמ' או מקבר בא"ל רופני איגנורא דיקלה. דלק קון: רוח פגלא. מוסך"ן נלע"י: גדרה. גדרה: גדרה. ספ"ס, י"ב, ס' 5)

כלו חיל טולק: אי מקטל קפייל. כך נקצ' סלען נאכג אטלס וואס ענקל סלען מלט ממו: בג' העז מייל הולב דאל מענכח ברעהה עילוואו: חמישה מולוי הו. ספקות רעב צוואר מהמשה כרעה תחלאי בבראה קשי לעוניותה כראמי אינשי תלא סולטא תלא מוניה ולא אמרון אלא רופתא אבל בישרא וכורוי לית לו בה אורחות היא פארו בבראה קשי לעוניותה ⁽²⁾ נשורא בבראה קשי לעוניותה כליל שบทות ובילוי ובכויות שרו מוקון עליוה איסרא דמוני נקיד שמייה איסרא דענויותה נבל שמייה צעא אפומא דחצבא קשי לעוניותה מאן דשטי מיא בעזקי לברוקתי דאבל תחלין ולא מיש' דיה מפחד תלחין יומן דמסוכר

סמלוני'ן גאנט רעפי דען: על מילוכת קומפּיינָה. צאקס לאו נאָן קאָס קומּוֹן צַיְלָמָּג זַיְמָּעָל צַסְקָס וּמוֹי: לאָזָאָגָמָה לְגַוּוּי
מיין. נאָטָה פֿרְמִינָס נֵילְעָדְקָן פֶּלְעָנָס וְלְדָפְטָן: יוֹהָה. נְסָמָּה פְּלִיפִיָּה: יְהָאָזָה נְבָאָקָא אַקְלָה. צַהָּלָהָלָה הַמְּרִיָּה נְכָלָה מְגָלָה עַל עַיְלָה
היַלְעָן: יְהָוָה וְזָוּוֹה דְּלָקָה. יְסָךְ דְּקָלָן: דְּרָאָקָשָׁה. צָנוּר קָעִי: סְכָנָהָהָה כְּדָבָרָה
דָּמָרְבָּהָה מְרָבָּרָה בְּדָרְקָיָה לְהָלָה וְלָאָרָה. צְלָמָוֹתָהָה בְּדָרְקָה. תְּלִינוֹן: יְהָיָה גְּכוּרָה
וְהָרָה בְּבָאָה בְּבָמָּה. מְגָנָלְמָהָה מְהָן דְּלָה צְלָמָה: מְהָלָלָהָה לְבָבָה קָוָם מְמִילָּהָה: אֲאָאָשָׁה. יְהָיָה מְסָבָּס יְהָלָה
חוֹק: שְׁעָתָה קְיוּמָה לְזֶה. עַמְּרֵילְהָה וְסֶחֶן מְלָגָן וְלָמָּה מִיּוֹקָן: וּמִשְׁתְּחַבָּה בְּטוֹלָה דְּחַזְבָּה. מְלָגָן עַבְבָּסָה צְוִיקָה
טַמְלָקָן (טַמְלָלָה): דְּלָא דְּצָבָב גְּרָמְדָה. צְלָלְעָה גְּלָלָה: מְלָהָה: אַבְּגָנָה. עַזְוּיָה: וּשְׂתִּיאָה וְמִירָה. יְזִין כְּמַפְתָּחָה בְּרֻעָה.
געַוד שְׁתָגָנָה לְחַסְמָה צְמָלָה: תְּלִיאָה בְּיִתְרָחָה. סְתָמָה צְדָמָה נְמָן לְלָהָדָה: תְּלִיאָה צְדָמָה. וְסֶמֶן כְּפָנָים: פְּאָרָיָה. וּוּרְמָן:
נְשָׁוֹוָה. פְּלִירְוֹן סָלְפָה: כָּה: נְקָדָר שְׁמָרוֹת. נְאָוָן קְיָוִתָּה פְּלִיכָּה יְהָוָה וְלָהָה צְיָוָה פְּלִיכָּה: צְלָמָהָה צְלָלָהָה: לְדָרְקָה
לְלָרָקָה (טַמְלָלָה): סְפָמָה נְכָמָה צְבָמָה וְלָהָה צְלָעָן וְגָנָן מְגָאָה קְיָוָן כָּהָמָה: בְּבָעָה. צְקָמָה: בְּלְרָקָה. לְלָוָן עַיְסָה: מְפָרָה. וְלָעוֹז וְלָמָּה:

לשון הכרמים♦ מפני – מה נאכלו: רוח פלא – טיקוק עלי' לאט' וגוטס' (טיקוק עלי' לאט' וגוטס'): מלץ רישיה – מען מלטו': ורדתא – להן כל שעדרין: ארבע – קפיא: כרו מושא – מן מה: בר קשא – סומג: נשבא – כמה נטח (טמפלס נטח): בדשא – רק קדקלה: נטיל (נטיל): צער בעל (צער בעל): מוכך פעיל, מוכך על טעל (טעלן): תל הינאג בעניהם – מוכביס גאנט ממולע עלי' מענו': בדורא – גן: הצעבא – דע: תטלוי – דעלס': דע: תטלוי – דעלס':

ערבי פמחים

פרק עשירי פמחים

קיב. עין משפט גר מצוה

דומבוּר. מורי לֵס מִן סְקָמִיטִיס נַכְּלָבָד פֶּלְדָּגְטָה וְלֹא שְׁפָנָן
וּבְיָמָה לְהָרָה. קְנוּמָה מִיָּה הוּא. סְקָמִיטִיס
וְסְקָמִיטִיס כְּתָבָה עֲזָרִין וּפְעָזִין
לְלֻבְּגָלָה: אֵלָי הַיּוֹבָן הַיּוֹבָן הַלְּבָבָנִי
לְהָרָה. דְּלִיְּדִי עַדְלִיְּמָלָס נַחַחַי
לְסָלָס נְלָשָׁוָה: אָמָר רַבְּרַשְׂנָן וּוֹחַ
וּבְבָבָנָה. וְאַלְמָן מַגְּלָבָנָה וּמַה
לְךָ דְּבָרָךְ: אַם בְּקָשָׁת לְחָרָה. נָמָר
לְכָבָד סְיָדָה כְּמָעָם נְכָרִים וּוּכָבָד
מִמְּנָה: חֲוֹתָה בְּאַיְלָן גּוֹלָן. מָלוֹ
בְּסָס מַלְסָגָלָן: בְּהַדְרָה. סְקָמִיטִיס
לְמַד בְּמַדְקָחָן כְּסָטוֹן מַמְלָעִיל נְמוּנוֹ:
לְלַעֲלָן

שנה קאן, ווקופט' ג'ז'ג'.
ס' י' מעו ווועס', ניכלאוּן
נַמְּ

(6) גמ' מתי מירן מהר וכפה:

גלוון הש"ס
גמי רוחה שורה
עליזון. עי' מוכם קיס

פושטן דה זעיגלען זעיגלען
תשב. ייטולדו וויפסן
לע. עי נאטל גוונט
קדול זומין פאי קלילטען סקטס מזון
מען קאלטן טו: אל תש בעגבהה

תורה א/or
גם ק"ו על הפקים
אל הקבוד העם י עלי
מים רפאים: ק"ו פפח

פְתָאָם. מֵלֵן סַמְעָמֶן מִתְקַלֵּךְ לְסֹבֶר
קוֹדֵס צוֹמֵךְ דִּילָמָעֵדְיִי מִילָמָדְיִם
לְגַנְגַשְׁתָמָהּ [טַקְלִיבָה] כְּפִירָה' יְ' כְּפִירָה' יְ'
וְיָמָן כִּי הוּא עַלְיָן בְּגִימָה מִנְגָנָה
אֲלֵיכָם: קָוֵל חַזֵּב
לְכַרְבָּהָם: אָמֵן: יְ' הַלְלָה

מִלְבָר: תַּחַת
קָדוֹס: וְאֶל תִּמְנַע מִנְעָלָם מִרְגָּלִיךְ.
בָּגָנָה: דָּבָר לְמִנְמָר נְכָס צִילָן
וּבָגָנָה: בְּפִיכְמָר בְּבָרוֹד:
עֲבוֹרָה: שְׁמָרָה אֲזָרָה אֲזָרָה.

וְעַתָּה כִּי מֵלֵךְ תְּהִגֵּן
בְּעַמְּךָ וְבְּעַדְךָ וְבְּעַדְךָ
לֹא אָשֶׁר לֹא יָסֶבֶב
פָּנָצָה קָרְבָּן.

רשב"ב: ז' ממלך וממלכה מלךך לא מזמין מינה האשים אשר פחת הבהיר הגם פטנרים מפקטן ווער דיל ולוא קנטא חברש בבית האסוריין. כלימיל הרהרט.

(ה) (לודטוט, ט, ט) נכללו (ד' קמ': איני מולדך.) צבאי ספ"ס קומיס נמלפ' תלות זו גזלה משב ביה לא והו עזב בירך כלמלניינ זכלנות (ט): אמר לו רב' גודין תלמיד דרב' שיטמן נכרים ומושג'ין כהדרה, כספמיאן ממיל'

למיון גלוברטו מינימוס. השוואת הגדלים אורה (ב) שמשוני בז'ה גראן אט ברשטיין בל'אנדרה (ברוחם אורה (ב) ענבריאן אט (ב) שמשוני בז'ה גראן אט ברשטיין).

• 77% of the time, the first two digits of a randomly generated number are 1 or 2.

לשון חברמים ◆ מוויה - שעריוויאו; טופריה - גפליוו; דמו - שען
כט. טבר ופין כל עלי טיערומ (נחתה דע טס) צחנאנא - אל גמלו; צחנאנא - אל גמלו;

כ"ז אדר

קייטשו"ע עם פסקי משנ"ב

סימן קה

דברים האמורים מושום טרחה

- א. אסור להסיע ולשא מטלטליו וכלי ביתו בחל המועד מדירה שבಚצר זו לדירה שבבחצר אחרת, אפילו מדירה בעורקה לנאה, אבל מבית לבית בחצר אחת מתר, וכן אם שתי החצרות סמכות ויש פתח ביניהן מתר להוציא חփצים דרך שם, ובמקום פסידא מתר אףלו מעיר לעיר, וכן מדירה שאינה שלו לדירה שהיא שלו מתר מושום שמחת יום טוב, ששמחה היא לו לדור בדירה שהיא שלו.
- ב. אם צריך להכנס פרוטוי או שאר סחורה מפני שהוא ירא מפני גנבים או משאר הפסיד, כל מה שאפשר לעשות בצדעה עשה, ואם אי אפשר לעשות הצדעה מתר לעשות אףלו בפרקシア.

סימן קו

- א. כל סחורה אסורה בין לקנות בין למפר, רק אם נזדמן לו רוח מרובה יכול לקנות ולמפר הצדעה, ויזיא לבוד יום טוב יותר ממה שהיה בדעתו להוציא.

- ב. אם יש לו סחורה שיש לחוש שאם לא ימכרנה עתה יפסיד מן הקאן מתר למקרה מסוים דהוי דבר האבד, אבל אם אין לחש שיפסיד אלא שלא ירוויח אחר כן, אסור למקרה כי מניעת רוח לא מקרי הפסיד.
- (א)ומי שיש לו מעות מעתים וחס מהוציאם כ"כ, וע"י שימכר יהיה לו מעות ברוח יוכל להוציא

(אפילו מקצתם) לצורך שמחת החג, מותר. [ומ"מ תהיה חנותו סגורה, ופותחה במקצת, כשנכנס קונה]. וע"ע בבה"ל.

ג. אם חל יריד שהוא יום השוק הבא לפראקים, או יום השוק שבכל שבוע אלא בשבטה הוא קדם ה节假日ים קוגנים הרבה דכינון שהוא דבר שאינו פריך חשבין גם מניעת הרוח כמו הפסד, אבל ביום השוק שבכל שביע אסור, וכשנאים לפעים סוחרים או ספינים שמקורם בזול או קוגנים בירק מה שאינו שכיח תמיד, גם אין מתר לקנות מהם ולא מכו להם.
ב) במ"ב כתוב על זה: אפשר.

ד. וכן מי שצורך לקנות יין בעית הבציר, שהוא לו לצרכי ביתו לשתות כל השנה ואחר כן יתזכיר הין, מתר לו לקנות בחל המועד אבל למשא ומתן אסור לקנות.

ג) ודוקא בצדעה. ד) ואם הרוח גדול, מותר כבסייע ג'. והמקל אף ברוח קטן אין מוחין בידו.
ה) דברים הנצרכים למועד, כגון פרות ותבלין מוכרים בדרכן אפילו בפרהסיא, וכיון שמתறין לפתח החנות בשביל ישראל מתר גם לגור.

ה) דברים, שאינם מתקיים.

ו. לتبיע חובות נוהGIN להקל אפילו מישראל משום רחושבן לדבר האבד.
ו) במ"ב כתוב: אפילו יכול לגבותן אחר המועד, שאין זה בכלל סחוורה.

ז. להלות ברבית לגוי הרגיל אצל מתר, מפני דהוי דבר האבד שלא ירגעיל את עצמו אצל אחר, ואם מליה לגוי שאינו רגיל אצליו, יוציא הרבית משבוע אחת לשמחת يوم טוב, ולמכו סחוורה למי שאינו רגיל אצלו אסור, ולא מהני מה שיוסיף לשמחת يوم טוב, אבל למי שרגיל אצלו מתר משום דהוי דבר האבד שלא ירגעיל את עצמו אצל אחרים.

ז) ויוציא קצת מהרוח ליום טוב. ועל פי טעם זה למד הא"ר זכות על הפתחים חניותיהם; אלא עליהם לסגור ולפתחן כבහע' אי (ולא יעשו שם מלאכה).

ח. חלוף מטעות, אסור.

כ"ז אדר

יסוד ושורש העבודה

פרק ששי

ספר מהנאה

סימנא מלטא היא בהני חמשה-עشر מלאות של הסדר "קדש ורchat וכוי", כי נרמזו בו סודות גדולים ונפלאים מאד. ועל-כן בעובדה זו אמר גם סימניה בפה מלא; דהיינו, קדם הקדוש יאמר בפה מלא: "קדש", וקדם הרחיצה הראשונה יאמר: "ורחץ", וכן כל הסדר עד "נרצה" יאמר גם-כך בפה מלא: "נרצה". ומהראוי להודיע לאנוש בערבי, כי כל הסדר של הלילה זהה הוא על-פי גמרא הקדושה, ונתקנו על-פי תקון וסדר העולמות הعليונים הקדושים. וכי שheimer לו ה' עיני שכלו ומעין בכתב האר"י ז"ל, יראה מגדול התקונים הנוראים של כל הסדר. ועל-כן יזהר לומר לפניו כל דבר ודבר של הסדר "לשם יהוד וכוי" ופסוק "ויהי נעם". והעיקר, שיכוון שבעל דבר הוא עושה נת-רות ליוצרו ובוראו יתברך שם, ויעשה כל דבר בשמחה עצומה, ורhamna לבא בעי.

כ"ז אדר

ליקוט מספרים הקדושים

בכל שנה ושנה יוצאים ממצרים

אמרו יודעי פנימיות התורה כי כל ליל פסח מתבררים בחות הקדושה מהקליפה ונופפים בעם ישראל, והוא הבחינה עצמה של יציאת מצרים. והוא אומרו (במדבר כג כב) 'אל מוציאם', כי לא יציאה ראשונה בלבד, אלא בכל שנה ושנה מוציאם. (אה"ח ה'ק)

מתעורר העניין שהיה ביציאת מצרים

כל תיקון שנטkan ואור נдол שהאור בזמן מן הזמנים, בשוב תקופת הזמן ההוא, יאור עליינו אור מעין האור הראשון, ותחודש תולדת התיקון ההוא. והנה על פי זה נצטווינו בחג הפסח בכל העניינים שנצטוינו לזכור יציאת מצרים, כי בהיות התקון ההוא תיקון נдол מאד וכו', הוקבע שכשוב תקופת הזמן ההוא יאור עליינו אור מעין האור שהAIR אז, ותחודש בנו תולדת אותו התקון, ועל כן נתחייבנו באוותם העניינים כולם.

(דרך ה' - הרמח"ל)

פסח עדיף משאר ניסים

לכארה צרייך ביאור מפני מה אנו שמחים בחג הפסח יותר משאר ימים טובים שעשה בהם הקב"ה עמו נסים, ובמה עדיף נס פסח טפי משאר נסים. ואפשר היה לומר דהטעם הוא מפני שבנינו הוציאנו הקב"ה מצרים, ובנינו שולט מזל טלה שהוא אלחות של מצרים, ולכך הנם גדול ביותר שבזמן שליטה

חק לנטן

ליקוט מספרים הקדושים

כ"ז אדר

אללהותם הוציאנו הקב"ה מידם. אבל באמת מהשכת פגול הוא לחשוב שעניל ידי זה הנם גדול, דבודאי כלפי הקב"ה אין חילוק אי מזל טלה שלט או לא, ואין הנם יותר גדול על ידי שהיה שלט מול טלה. אלא הטעם יש לומר דביציאת מצרים הצל אתנו הקב"ה בעצמו ולא על ידי שליח מה שאין כן שאר הנסים היה על ידי שליח, וראיה לזה דבמצרים היה על ידי הקב"ה בעצמו מדאמרי נ"ב (ב"ק פ) כיון שתנתן רשות למשחית אינו מבחין בין טוב לרע ובaan בשלשת ימי אפלת מתו כל הרשעים בלבד ולא הצדיקים ומוכח דהיה על ידי הקב"ה ולא על ידי שליח. ומפני כך עדיף פפח טפי משאר נסים.

(דברי מהרי"א - רבי יהודה אסא)

בפפח מתעורר עניין יצוי"מ

כי כל המצות שנצטוונו בבוא עת וזמן של כל מצוה ומצוה, נתעורר הדבר שהיה בעת זמן המצוה כמאז וקדם, כי בחג הפסח יצאו מצרים שהיו במ"ט שעריו טומאה, ונום בגשמיות יצאו מצרים, וכעת בבוא הזמן יצא כל אדם מקלייפות שלו, ולכון מבערין חמץ שהוא ס"א, ובשבועות הוא קבלת התורה, לרכת בה כל השנה לעבוד את השם, ובסוכת הוא עני כבוד, שמקופין אותו בחסד אל, כי חמד יסובבנו, והנה בפורים הוא מתעורר מפלת המן, הוא מפלת הרשעים שבאוות העולם, בכך שיווכל להיות קיימים בಗלות המר, ובחנוכה הוא עת לקרב האדם אל השם ע"י התורה.

(מאור עיניים)

בפפח בא לעולם אור גDOI

אמר [הרה"ק ר"פ מקאריז זי"ע], בפפח כשהבא לעולם אור גדול צריך אדם להזהר בכל מעשיו שלא יענש ח"ז, והבן.

(אמרי פנחס החדש - שער פרשיות ומועדים, קעה)

בכל שנה מתעורר אור הגדול

וכור היום זהה אשר יצאתם ממצרים (שמות יג, ג). ולא אמר זכור את היום אשר יצאת מצרים, אלא שככל שנה ושנה הוא היום הזה ממש שיצאנו מצרים. והענין

הוא שבכל שנה ו שנה מתעורר אור ההוא שהי' ביציאת מצרים, כמו'ש בפ' והי' אמונה עתך, דקאי על המועדים חסן ישועת, היינו שבכל שנה ביום הפסח, היא חסן היושעות שהיו בעת ההוא.

(פנימ' יפות - הפלאה)

כל עבירה בפסח עשויה פגם גדול

כתב הרב המפולא מהר"ח בכ"ר דוד אבוארעפייא ז"ל בكونטרס שבסוף ספרו אשדות הפסגה (דף י"ח), משם חכם גדול מאד בחכמת הקבלה. דכל עבירה שהאדם עישה בחג הפסח, עשויה פגם גדול יותר מאשר הימים, עד כאן דבריו.

(תורת החיד"א)

שם פסח מורה שהקב"ה פופח ומעביר עיניו מראות ברע
ועשית פסח לך אליהיך (דברים טז א). כבר בארכנו בפי' מ"ש (שמות יב יב) ועברתי בארץ מצרים בליל הזה, לשון העברה והעלמת עין, כי הש"י איננו מסתכל כלל בתוכן רוע מפעליינו, ומתקבל ברצונו את מעשינו ומסתפק במידיעות וקוצר השגתוינו.

וזש"ה והיה היום הזה לכם לזכרון, בחינת דבר להשဖיע لكم תמיד שפע רצון. וחנותם אותו חג לה, ר"ל, שתחונג במחוגה, כמו מהוגה שהוא סובב הכל בעיגול, כל העיגול על הנקודה ומרכז האמצעי, כמו'כ האור של פסח הנעשה אז ביום פסח, והיה התיקון לב"ת ראש"י שבא לכל הראש, זה האור והקדושה של פסח יקיים לכם מכל צד שיהיה אחדות גמור והכל דבוק בשמו ית.

וזש"ה (שם) חקת עולם תחנווה. ר"ל, אפילו הכוכבים והmolות ועולם הגלגלים אשר נטבעו מאתו לחלק עולם, הכל יהיה מקיף אתכם ויהיה בידכם לסבב אותם לכלי צד שתרצו, כמו שסביר במרע"ה בעת יציאת מצרים כן יהיה לדורותיכם, שאל ימנע שום מזול מלעשות רצונם ולהכניע כל חלקי הארץ תחת הטוב, ולהשיפע לכם ביום דין ימי רצון שפע ברכה וקדושה ודביבות והתעוררות הנואלה, ולקיים בנו ביום צאתך מארץ מצרים ארינו נפלאות. וכי"ר אמר.

(אהוב ישראל)

חַק לְנֶפֶךְ

ליקוט מספרים הקדושים

כ"ז אדר

מרגיש חילוק בין קודם פפסח לאחריו

א"ז מורה [הרה"ק רבי אלימלך מגродז'יסק ז"ע] אמר בשם א"ז היהודי הקדוש ז"ע, שמרגיש בעצמו חילוק מן קודם הפסח לאחר הפסח, כמו שיש חילוק בין יהודי לאינו יהודי.

(אמונת ישראל)

פסח מלשון דילוג ומעביר על מידותיו

החג הזה נקרא 'פסח' מלשון דילוג ופסיחה, שהקב"ה מעביר על מידותיו ואינו מסתכל על כובד הפשעים ומעללים רעים של בני ישראל, ומעביר עיניו מראות ברע כדי לקבל מעשיהם ברצונו ולעורר הרחמים וחסדים.

(תפארת שלמה (מועדים) - שבת הגדול)

השגת הנבואה ורוח"ק אפילו שלא בהכנה

עיקר הטעם מה שהפסח דוחה שבת, הוא להורות אשר עניין הפסח בפסיחה ודילוג שלא על ידי מעשינו נעשה, כמו הארת שבת שהוא שלא על ידי מעשינו, והיום ההוא בסוגלה להשגת הנבואה ורוח הקודש אפילו שלא בהכנה, ויש לומר דבעבור זה צוה השי"ת לעשות הפסח בשנה השנית במדבר, הגם שלא היו עדין בארץ, להיות כשהוקם המשכן התחל רוח הקודש לשירות על הנביאים כמו שאמרו רוז"ל, והנה להיות בשנה זו את איקלע ערב פסח בשבת, ציוה השי"ת אז להזכיר הפסח בשבת, להורות לנו העניין הנ"ל.

שהארת המוחין בגדיות ביום א' דפסח נעשה שלא על ידי מעשינו בהארת שבת, והוא מסוגל להשנת נבואה ורוח הקודש בזולת הכנה וכו'. גם בימי הסתרת פנים ואינו חזון נפרץ, עם כל זה המשיכו בחכמה נפשם מרנגשת יודעת מאד גדול קדושת הארץ היום הנעשה בגביה מרים, עד שהם יושפע שפע לנפשותינו ורוחותינו ונשماتינו להוציאם לחירותן מן שעבוד הטעמה ולטהרם ככסף מזוקק שבעתים...

(בני יששכר)

השפעות טובות וכל משאלוותינו בז' ימי הפסח

ביום הראשון מקרא קודש וביום השביעי מקרא קודש (שםות ב ט'). צריך ביאור מהו עניין חולו של מועד, אם חול אינו מועד ואם מועד אינו חול. אך העניין הוא, כי כל فعل ח' למנהנו (משלוי ט' ד'), catastrophe דלתתא גונוא דלעילא.

בכל הדברים האלה תדעו ותבינו מוסדות הארץ, כי מבשרי אחוזה אלוה (איוב יט כו), וכל מנהgni העולם הזה הם להורות לנו דוגמא של מעלה, התנהנות השכל בעזה"ב, ואפריוון עשה לו המליך המרום והמתנשא והיינו הר. שז' ימים הללו הם שבעת ימי המשתה, ובערב פסח וביו"ט הראשון מקבלין פנוי השiert במצות רבות וחדות לבב. ואח"כ כשבודקים המקטרנים בקיישוטי הכללה שאומרים שחסירה הכללה תשכיתין, זה נקרא חולו של מועד, שהשמה נתחללה קצרה, שישיריה בחול המועד. ומכל מקום היזוג הוא מוכרת, שיישמה החתן בכללה ואין מקפיד על הקטרוג, ועל כן ביום הרביעי הוא מישטה ושמחה וו"ט.

וכבר ביארתי מ"ש בתפלה, ובדבר ישועה וرحمים חום וחנן. כי ביו"ט אסור לומר שום תחינה, שלא ליתן מקום לבعد לחלק ולקטרג ולומר שאיננו עושה רק בשבייל עצמו עולם הזה. ועל כן מכניםין השאלה הזאת באמצע, כמו שני אוחים שמתעלסים באחבים ומספרים יחד, ובתוך הדברים אומר לו, בעבור אותו דבר המידע שאינו צריך בוודאי אל תמנע ממנו. וזה ובדבר ישועה וرحمים, שאחנו צריכין להוושע, חום וחנן וرحم עליינו, כי אין לנו על מי להשען.

(מנחם ציון)

מקבלים הארץ כמו אבותינו

הנה מה שאנו אומרים בפסח זמן חירותינו, משמע שעכשיו הוא זמן חירותינו, אף שכבר עבר זמנים הרבה, ואין אמורים זמן שייצאו לחירות. לפי שבכל שנה ישנה בעת שאנו מקיימים מצות החג, כמו השבתת חמץ ואכילת מצה בפסח, נתעורר עליינו הארץ נדולה כמו שהי' לאבותינו בעת יציאת מצרים בשכר המצוות שקיים, כמו כן אנחנו מבני בניהם כשאנו מקיימים המצוות, מקבלים הארץ שהי' לאבותינו אז.

(קדושת לוי - בענייני שבועות)

חק לנטן

ליקוט מספרים הקדושים

כ"ז אדר

בפסח אני לדודי ודודי לי

ואמרתם זבח פסח הוא לה. והנה יש להבין שאנו קורין את יום טוב המכונה בתורה בשם חג המצאות, אנו קורין אותו פסח, והיכן רמזו זה בתורה לקרוא יום טוב זה בשם פסח, ולהלן בכל התורה נקרא יום טוב זה בשם חג המצאות.

והנה כתיב (שיר השירים ו) אני לדודי ודודי לי, היינו שאנו מספרים שבחו של הקב"ה והקב"ה מספר שבח של ישראל, וכן הוא שאנו מניחין תפילין וכתיב בהן שבח של הקב"ה, והקב"ה מניח תפילין שכותב בהן שבח ישראל. ובזה יובן מה שכותוב בתנא דבי אליהו, דמצוה לספר שבחן של ישראל ויש להש"ת נחת רוח מזוה שמספר בשבחן של ישראל. ונראה הטעם, משוםASA הרשות להטיח דעת מתפליין ומצויה על כל אדם לעסוק תמיד בתפליין, דהיינו או לספר השבח של ישראל דהיינו תפליין דמאיו עלמא שכותוב בהן שבח של ישראל, כדאמרינו בגמרא (ברכות ו) תפליין דמאיו מה כתיב בהו מי בעמך ישראל כו. או לספר בשבח של הקב"ה דהוא תפליין של ישראל שכותוב בהם שבח הש"ת, דהיינו שמע, והי, קדש, והיה כי יביאך. ונמצא תמיד אנו מספרים שבח הש"ת והש"ת מספר שבח ישראל.

והנה חג המצאות נקרא על שבח ישראל. שייצאו מיד שלא היו מתחכבים כלל, ואדרבה היו מוזרים במצות ה' עד שלא הי' באפשר להתחמי העיטה. ועיין ברשי' על פסוק ויאפו את הבצק עוגנות מצות גוי וגו' צדה גוי, מניד שבחן של ישראל כו' שمفorsch בקבלה זכרתי לך כו', עיין שם. ונמצא נקרא חג המצאות על שם שבח ישראל שאפו את הבצק עוגנות מצות, ולזה בתורה נקרא יום טוב זה בשם חג המצאות, כביכול הש"ת מספר שבח של ישראל. ואנו קורין היום טוב בשם פסח על שם שבח הש"ת ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח כו', שהוא שבח הש"ת, על דרך הפסוק אני לדודי ודודי לי.

עוד יבואר ואמרתם זבח פסח הוא לה, היינו כשהתרצטו להביא קרבן עתה בגלות המר אין לנו קרבנות. או י ואמרתם זבח פסח הוא לה, היינו שתדברו בתורה ובתפלתך בדעת צלולות יהיה רק לה' לבחון.

(קדושת לוי)

דיט

שורש קדושת החג מידת החמד

שורש קדושת החג הזה הוא מדת החמד, שהשי' משפייע לנפשות ישראל, אף כשהאין להם שום זכות מהתוערות עובדא דלתתא להוות ראוי להישועה, הוא יתברך יצוה חסדו עליהם להושיעם, והוא דבר אל בני ישראל, רומו על שאין להם שום מקום להישועה מצד עצם, רק מה שהם בני ישראל, שהמדות הקי' שנכללים בקדושת אברהם הוא המביא להם את הישועה.

(تورת אמת)

כל אחד יכול לאחוז בקדושת החג

לכן מזות הפסח הוא עיקר במצוות שהוא לחם עוני, שהוא בא ע"י גמ"ח. ולכן מתחילה בעל הנגדה בוגנות ומפניים בשבח, להורות לנו שמצד החמד יכול כל אדם לחזור בתשובה, ע"י שיתעורר עליו חסדו יתברך, ולכן קראה התורה את המזות לחם עוני, להורות לנו שהنم שאננו עניים ודלים מן המזות, עד שאחוז'יל דלותי ולי יהושיע, אף"י שדלה אני מן המזות מ"מ לי נאה להושיע.

זה הפוי כהא לחמא ענייא די אכלו אבהתנא, שאו ג"כ הי' הנואלה רק בחסדו הנגדל, ולכן הוא בבחינת לחם עוני, לכן גם עכשו כל דכפין ייתי וייכל כל דץין ייתי ויפסה, דהינו שכל אחד מישראל יכול לאחוז בקדושת החג.

(אך פרי תבואה)

התאחדות החריות וקבלת התורה בכל שנה

אפילו כולנו חכמים כיו' מצוה علينا לספר ביציאת מצרים וכל המרבה בו' הרי זה ממשובח, וכתווב בהוציאך את העם מצרים תעבדון, וכ"כ הוצאהתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים. וכ"ז הסדר מתחדש בכל שנה, פסח זמן חירותנו והוא בבחינת עכדי אתה אשר בר' אתפאר, אח"כ בשבועות זמן מתן תורהנו, וכפי החריות שמתעורר בפסח כך מתחדש התורה בשבועות. ומעין זה גם בכל יום ויום יש זכר ליציאת מצרים ולקבלת התורה. ולכן אפילו שקבלנו כבר התורה מ"מ יש התגלות התורה בכל דור ושנה ויום מיוחד לזו הזמן. ולכן צריכים להתחדשות החריות בכל שנה, ובזה זכין להתחדשות קבלת אלקתו ית"ש, להיות לכם לאלקים הוא דבר ההוות ומתהדר תמיד.

(שפתק אמרת)